

Очитѣ му, и тѣ изрусѣли отъ влагата на единѣ вѣкъ, замигватѣ по-често. Той ни отвърща съ слабѣ, тихѣ и съ прекъсвания гласѣ.

— Далѣ ви Богѣ добро. Какво ви носи насамѣ?

— Да видимѣ манастирчето, дѣдо?

— Много нѣма да видите. Само заровени въ земята камѣни и този новѣ храмѣ. А какво е било нѣ кога! — и погледѣтъ на стареца се отвърща отъ насѣ, изчезва нѣкъде въ миналото за да гледа бѣлитѣ зидове на голѣмия манастирѣ.

.... Било е преди много вѣкове. Турцитѣ като облаци скакалци сѣ нахлували въ земята ни и сѣ опустошавали градоветѣ и селата ни. Голѣма турска войска много месеци обсаждала сегашната ни столица. Тогава тя била силна крепостѣ, защищавана отъ бѣлгари храбреци, предвождани отъ Янука банѣ. Турцитѣ, начело съ Индже Балабанѣ, дни и нощи налитали на крепостѣта съ яростѣ и съ звѣрски викове. Защитниците, обградени отъ всѣкъде, се биели по жбеститѣ върхове на крепостѣта. Дѣсниците имѣ безѣ да слабѣятѣ непрекъснато опѣвали здрави лѣкове и хиляди стрели помитали редицитѣ на враговетѣ.

По това време манастирѣтъ ималѣ стотина монаси. Насколко цѣлото поле било на манастира. По него пасли голѣми стада отъ овце, крави, коне и биволи. Храмѣтъ блестѣлѣ отъ злато. Изѣ полето се вѣдѣлѣ много дивечѣ, а бистри вирове се пълнѣли съ риба. Манастирѣтъ било любимо мѣсто и за Янука банѣ, последниятѣ защитникѣ на София.

Когато турцитѣ навлѣзли въ софийското поле, тѣ скоро нахлули въ манастира — нито единѣ монахѣ не избѣгълѣ. Всички се събрали въ двора край своя игуменѣ, стареца Доротея, и посрѣщнали турцитѣ.

— Гяури съ черни дрехи, ржката ми не се е уморила да пролива християнска крѣвъ, но има съ васѣ да върша работа и затова днесѣ ще запазя живота ви, — заговорилѣ имѣ Индже Балабанѣ и ги изгледалѣ